

АЙЧА ЗАРАЛИЕВА

СПОМЕНИ ЗА РЕЦИКЛИРАНЕ

- © Айча Заралиева – автор
- © Кольо Колев – фотограф корица
- © Ива Спиридонова и Симеон Аспарухов – редактори
- © Ива Спиридонова – коректор
- © Олеся Николова – предпечат и дизайн
- © Печат – „Симолини“
- © Издателство „Библиотека България“

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде използвана, копирана, сканирана и разпространявана в електронен вид без писменото разрешение на издателя.

ISBN: 978-619-7456-02-8

АЙЧА ЗАРАЛИЕВА

СПОМЕНИ ЗА РЕЦИКЛИРАНЕ

София
2018

Някои спомени ни правят силни, носят ни усещане за сигурност, смисъл и щастие. А други ни причиняват болка, без значение колко време е минало. Тях трябва да рециклираме – за да превърнем счупените парчета в нещо красиво.

ЛЮБОВ ЗА РЕЦИКЛИРАЊЕ

Това, което беше,
свърши.
Толкова много любов
за рециклиране.
Вече не ни е нужна.
Онази, която бях,
умря.
Сега съм гладна.
За страст.
За утре.
За мъст.
За теб. Още.

Разлюбеното ми сърце е само мускул
на пълно работно време,
с кухини и клапи,
които ме поддържат жива –
въпреки липсата на любов,
продължава помпената си функция.

Загубих щастието си.
И теб.
И себе си.
Сънувам други реалности –
зелено небе,
смог,
хора-амфибии.
Хиляди писъци раздират
сутрините,
съня,
залезите.
Нямам истини.
Или любов.
Или теб.
Тъжно е.

Мразя себе си,
че те загубих,
че не нося бански,
че не се научих
да карам
кола,
колело,
самолет,
яхта,
vlak.
Танк, с който
да ходим до родния ми град.

Мразя се, че те обикнах.
Че се пристрастих
към щастието
да бъда твоя.

Мразя себе си,
че още те обичам.

По дяволите,
защо не мога да карам колело,
да те прибирам с колата
от поредното препиване,
да плувам по слънцето,
което толкова обичаш?
Защо не нося бански
и докога косите ми
ще са до скучност кестеняви?
Защо да оставаш тук -
в дома,
който построих в бетонен търбух,
за нас?
Кой мъж би обичал дълго
жена, която може сама
да прави себе си нещастна?

Срещам хора.
Дните ми минават.
Нощите ми са безсънни
и ми личат
на другата сутрин.
Гримирам се грижливо,
покривам липсата ти
с крем,
пудра,
руж,
очна линия
и други женски хитрости.
Имитирам задоволство,
докато разхождам
новите си дрехи,
старите бижута,
порасналия котарак.
А отвътре съм празна.
Всичко ми взе -
любовта си
(аз моята ти я дадох отдавна),
мечтите ми,
плановете
и дори поезията...

Онази, слабата,
с анорексична воля
да се самозащитава,
сънува моите сънища,
стъпва в пътеките
на цветните ми илюзии
и като сянка препуска
през глаголните състояния
на думите.

Тънките ѝ пръсти
докосват отпечатъците
на любимия ми,
който отдавна
ме носи в сърцето си -
там, където ми е мястото.
Костите ѝ се забиват
в свободата ми.
Така изтъняла е,
че се крие
между листите на книгата,
с която се приспивам...

Онази, слабата,
е зеленоока.
Прилича ми на ревност.

Някаква кучка
разнася дрипите,
които останаха от любовта ни,
дефилира с тях из мола,
сякаш е на подиум,
а толкова ми се иска
да оставя гербери
на гроба ѝ...

Прибери си думите.

Не мога да слушам!

Нека приключим

с добрия тон,

официалностите

и всичко.

Убий ме – няма да е престъпление,

а евтаназия за терминално болен,

милосърден жест

към влюбената в теб хлапачка,

която забрави, че е само

моментно удоволствие

по чуждия път.

Ако имаш още тайни,
парещи по върха на езика ти,
изплюй ги –
вече няма време да отлагаме
признания.

Телефонът мълчи.
Времето е скапано –
уморено
след всичките слънчеви дни,
след звездните нощи,
които ни подари.

А моите сълзи
изместват дъжда.

На брега на морето
сълзите ми се стичат.
И този път не е алергия.
Потъват към дъното
всички спомени
за бъдещето,
което не ми се случи.

Свърших си сълзите.
И една не остана.
Само стари снимки,
на които сме щастливи.
Толкова влюбени,
че чак ми се гади.
Вече съм стара
за душевни катарзиси
и други природни бедствия.
Трудно понасям ускорения.
А всяка раздяла
е билет
за влакче на ужасите.

Отчайващо тихо.
Чувам си мислите –
г(л)адна глутница
разгонени кучета.
Болят.
Кървя.
Нахапана от себе си,
лежа на пода –
мечта на всеки канибал.
Забивам нокти
в спомени.
Търся си котва.
Но морето е далеч,
и вече няма изгреви.
Само тишина.

Твърде голямо е всичко.

Денят е дълъг.

Нощта – безкрайна.

Леглото е цял океан –

лежа по средата –

и не виждам бреговете,

присвила очи

пред лампата-слънце.

Безлунна съм.

И слънцето си тръгна –

да търси друга планета,

чиято флора да вдъхнови

за фотосинтеза.

Откакто си тръгна,
прегръщаш две жени.
Усмиваш се тъжно –
някак по американски
и запълваш с пясък
нуждата от море.

Бягам.
Всяка нощ насън.
По улици,
които не съм виждала.
Прескачам огради,
стени,
покриви.
Тичам между теб и себе си.

И това е най-страшното
разстояние.

Връщам се в леглото
на старата си приятелка -
самотата.

Тя е студена, но ме гледа
с пощада -

тази нощ ще ми позволи
да те сънувам.

За последно.

Всяка нощ
се будя от стъпките
в съня ми –
приличат на твоите,
когато се промъкваш
в мечтите ми.

Обичам те,
посивял от тревоги,
безшумно промъкващ се в леглото.
Събуваш си обувките,
преди да се завием със сънищата ми.
Скрила съм болките
в скрина на баба ми,
да не им чуваш писъците –
затиснати са от чеизите
на всички жени в семейството.
Без моя –
понеже не исках,
а майка ми ме нарече
да остана неомъжена.
Прегръщам те –
толкова силно,
че да падне сивото
и всичките години,
които ни делят.
Заспиваме прегърнати.
Час преди изгрева
търсим наше безвремие.

Твоите луни те отразяват –
всяка нощ
ръцете ти повтарят контурите им,
кратерите,
сълзите,
отпечатъците от любов
по тъмната им страна.
Твоите луни са миналото,
заради което
те обичам.

Заспивам,
прегърнала спомени.

На сутринта съм ограбена –
останали са само
самотата ми
и много тъга...

Не мога да вървя.
Тялото ми стърчи нелепо
в нищото.
Очите ми са зачервени.
От многото промили
тази вечер
страдат само обувките ми.
Но още помня.
Как ме нарани.
Как си тръгна,
но не съвсем.
И призракът на миналото ни
още спи в моето легло,
дори когато си с друга.
Свободата ми тежи.
Не искам да си избирам
мъж за тази вечер.
Искам теб.
Още и завинаги.

В петък вечер
преплувах няколко мокри улици,
един площад
и цялата самота в сърцето ми,
за да споделя провинциалната суета
на задължителното излизане
в края на разочароващата
работна седмица.

Четирима
отдавна пораснали пънкари
ми върнаха надеждата,
че има бъдеще,
че има време
да те видя,
да ми кажеш думите,
които кънтят в сънищата ми –
„Обичам те!“.

Рано сутрин
в събота
гледам изгрева
през влаков прозорец.
Сърцето ми отброява
ритмично -
съкращение – отпускане.
Мислите ми препускат
по релсите,
към едно място,
до което няма железен път –
сърцето ти.

Безсънна събота.
Залезът е рана,
от която капе дъжд,
за да утоли
свирепата ми жажда
за любов.

Преследвам спомените си,
болят ме устните
от всичките ми любовници.
А животът ми е скучен
като радиопредаване в неделя сутрин -
с тежко главоболие
от леките коктейли в събота,
заради дългата седмица
и безсънните нощи.

Въздишките на отчаянието ми
отекват по улиците,
като ехо от писъците на мечти,
превърнати в ежедневиe.

Лицемерните облаци
пристъпват тихо по синьото
над главата ми,
натежала от търсене
на щастието,
което ни липсва.
Пак е сиво навън.
Дори не вали.
Депресирани гарги
се самоубиват
от терасата
на най-тъжния ми съсед.
Идва края
на зимата,
от която всички треперим.

Толкова е тихо днес.
Януарският студ
изплаши всички -
уличните песове
се скриха,
клошарят,
който живее в подлеза,
избяга от миризливия си ъгъл.
Подметките ми скърцат по снега,
потъват черни в бялото.
По навик ти подавам ръка,
а тя увисва в пространството
между мен
и миналата зима,
когато още ме обичаше.

Напролет
пак ще летим
под слънцето,
над зелената трева.
Но този път
ще ми кажеш
колко много
ме обичаш,
а аз ще те целуна,
за да бъдем
пеперудени.

Чувствата ми са вариации.
Свиря едно и също до изнемога.
Аз съм стар грамофон.
Избърши всичката прах,
полепнала отгоре ми,
за да летя отново.

В синьо безвремие
откривам стари приятели,
забравени рокли,
нови бръчки
и още песни на Нона Йотова.
Плашещо остаряла съм
в собствените си очи.
А лицето ми е младо –
днес повече от вчера,
когато от очите ми
бавно се изливаше
цялата ми обич
към теб...

Всяка сутрин гледам
как изгряват мечтите ми -
тъмнозелена поляна,
по която никнат цветове
от нова любов.

Прибирам всички болки
там, където им е мястото –
в междуклетъчното пространство
на мислите ми,
далеч от жадните погледи на всички
воайори.

Прикривам малките бръчици,
изсечени плитко по лицето ми,
с маската на усмивките си,
за да бъде денят ми различен
от разплаканите ми нощи...

Вечно спазваща правилата,
но с изпънати рамене,
преследвам себе си
и всичките си версии,
раздадени на вересия
на стари лихвари,
бивши любовници
и други дребни мошенци.

Тъжният мъж в ъгъла на сърцето ми
разсмива всички,
преминаващи набързо през живота.
Разказва весели истории,
в които крие сълзите си.
Търси любов
в корумпираното ни общество,
между похотта и силикона.
Има нужда от страст.
Нощите му минават
в мимолетни докосвания.

Тъжният мъж в ъгъла на сърцето ми
е рицарят от друга приказка,
в когото няма как да съм влюбена.

Мълча за миналото.

Мълча за утре.

Само днес имам -
времето от изгрева

до залеза -

за да се науча

отново да обичам.

ФАМИЛНА АНАМНЕЗА

Когато нямаш семейство,
а само тежка фамилна анамнеза
и алергия към почти всичко вкусно,
разбираш, че смъртта
може и да не е чак толкова
лошо решение.

Ничия съм.
Нямам баща.
Нося името
на човек,
когото не познавам.
Обичам всички,
но съм необичана.
Пия си виното
сама всяка нощ.
А по Новолуние
го заменям с водка.
Ничия съм.
И най-малко
принадлежа
на себе си.

Спомени – свирепи вълци
вият в душата ми,
стари призраци
се будят в гардероба.
Събуждам се дете
в малката си стая.
Сама съм.
Инстинктивно крещя
„Татко!“
насън.
А теб пак те няма.

Аз съм кътник
с един корен -
биологична аномалия,
митично същество,
отгледано от майка,
доказала наличие на характер
в годините на морално общество,
толериращо любовниците
като фактор за семейно щастие.
Крепя се на чуждата представа
и автосугестията,
че дори и такава
мога да търся щастие.

Съдбата ме среща с черни феи -
баба ми ги наричаше циганки,
които ме благославят
да ми се сбъднат всички мечти
и да бъда щастлива,
ако им дам последните си стотинки.

Правя вуду-кукла
с лика на сестра ми,
изрязан от предизборен плакат.
Мразя този живот,
в който всяка тиква
става депутат...

Най-много боли
да ти измъкнат корените
от сърцето.
Да си загубиш родното място,
да намразиш града,
в който си роден.
Защото политиката е такава.
Защото тук всичко е така.
И никой не иска
да живее по-добре.

Мечтая за работохолизъм,
за нужда от удовлетворение,
за пропътувани километри
и други нематериални удоволствия -
неща, от които да се изправят
косите
на всички разумни родители,
очакващи децата им
да работят,
за да ги гледат,
щом остареят.

Пак съм бездомна.
Плащам за легло,
баня,
прозорец към бетонен пейзаж,
останал от миналия век.
Получавам всичко.
Само усещане за вкъщи
остава да наема
за тези нощи,
в които съм безсънна...

Събуждам се преди изгрева.
Сърцето ми отразява всички звезди,
които съм сънувала.

Сивият ден мърка в краката ми.
Очаква да го почеша,
да го заобичам,
да го нося на ръце
до залеза...

Преди изгрева умират
всички спящи красавици.
На светлината личи
колко много са обичали
тази нощ чужди хора
и все по-силно
са мразили
себе си.

По изгрев се прибират
всички хора,
които се правим,
че не съществуват.

В сърцето на София,
до митралната клапа,
в един апартамент,
превърнат в голяма рана,
се събират стотина,
с неферментирала бира:
левичари,
десняци,
поети,
драскачи.
Имат си сцена -
зелено петно от прожектор
и четат
за първи срещи,
ризи,
клепачи,
адвокат с детство,
хакер с бъдеще
и нито веднъж
не казват „Наздраве!“

Най-грозната жена в тролея
гледа света през две лупи,
зад мрежата на два кичура коса,
покриващи тъжните ѝ мисли.
Следи как се редуват сивите улици
с гладните хора,
мокрите кучета
и мършавите котки...

Най-красиво е сивото
в очите на грозната жена,
която дупчи билетче,
за да стигне до място,
където да бъде влюбена.

Мъжът, който продава гевреци
на входа на една болница
ме поздравява всяка сутрин.
Без да ме познава.
Без да му купувам стоката.
Без да очаква нещо в замяна.
Усмиввам му се всеки ден,
а той остарява от днес до утре.
Само добротата му разсича
по-силно от бръчките
старото му лице,
а той замества слънцето
в най-мрачните утрини.

* * *

Жената, която се моли да умре,
докато ѝ свирят „Ода на радостта“,
е най-красивата метафора,
която съм писала.

Но днес е истинска -
лежи на една пейка пред „Народния“
и чака...

От другата страна на улицата
уверено крачи онази,
която не искам да бъда -
с празните мисли
и натежалата матка,
която не е утроба
на бъдещето.

Тя е само тъжен проход
към моментен екстаз,
с деформирани стави
от краткото ходене
с високите токове,
пропорционални
на сантиметрите
от анатомията на мъже,
които не искам
в живота си
дори за миг.

От другата страна на улицата
уверено крачи онази,
заради която понякога
ме е срам, че съм жена.

Нямам сила
да гледам просяците -
боси и гладни,
превзели сивото в улиците.
Срам ме е,
че имам,
а те нямат
онова,
към което
всички се стремим -
утре,
различно от днес.

Все по-късно заспивам
и все по-трудно будя
съвестта на другите,
които вървят спящи
през живота,
по улиците,
пресичат кръстовища,
мразят подлези.

И цялата съвест
на планетата е в мен.
Всяка нощ си мие зъбите,
облича пижама на кравички
и подло ляга в леглото ми,
за да закусва през нощта
с моите сънища.

Искам да вярвам в доброто.
Да се събуждам усмихната.
Да търся слънцето.
Него го няма.
Гадни сиви облаци
поглъщат всеки лъч светлина,
като човешките страхове,
заченати от обезвереност.

Но нищо няма смисъл.
Разнасят се изстрели.
Умират сънища.
Улични котки
пренасят зарази.
Алкохолни изпарения
замъгляват нощите.
Водопроводите не работят.
Троскот расте
по тротоарите.
Липсва цивилизация.

Хората умряха
от пандемия
на телевизионна зависимост.

По петолинията няма ноти –
музикалните инвалиди
използват нотните тетрадки
за рисуване на цветя,
за записване на телефонни номера,
за списък за пазар,
с който заменят сонатите
с домашни потреби
и хранителни стоки.

Слънчогледите са навели глави.
Виновно гледат пръстта,
като пред закление.
Очакват утрешния ден,
първата слана,
металния завод,
пластмасовите бутилки,
сгорещените тигани...

Вече няма щъркели.
Само китайски мартеници
свиват гнезда по улиците.
А аз кича спомените си
за миналото, което ми липсва.

Луната я няма вече –
от толкова снимане,
светкавици,
фотошоп,
тагване
и други съвременни методи
за инквизиране
на личното пространство,
си събра всички кратери
и се премести
в друга планетна система.

Пропускам изгревите,
а залезите се сливат с клаксони
в тъмната паст
на софийските сиви вечери.
Чувствам се мъртва,
сякаш стъклена преграда
ме дели от живота,
който градих с години.

Дълго редя този пъзел.
Все ми липсват парчетата,
изядени
от странни хора,
чужди кучета,
безсмъртни хлебарки
и други представители
на българската фауна.

Няма кой да изпее
стиховете ми,
които не са новаторски,
нито академични
или поетично-социални.
Продавам ги,
но никой не купува.
Пазарът е несиметричен.
Всеки в тази държава пише.
Няма кой да изпее
мислите ми,
които стават наистина оригинални,
щом ги консервирам
с водка.

С трескави пръсти
отгръщам страницата –
сякаш животът ми
е гнусен жълт вестник.
Срам ме е
какво още мога
да науча от другите
за себе си.

Чакам.

Да се родя.

След като живях

като мъртвец,

в нещо като гроб.

След като нямах

дом

небе

звезди

утре.

Чакам.

Да изгрее утро.

Тръгвам на път,
без багаж,
без спомени,
с една мечта и бутилка вода.
Гледам скалите
и търся есенните цветове,
скрити под сивото
на мрачния ден.

Тръгвам към себе си,
през бъдещето,
без страх
и с ръце в джобовете.

Нямам бащин дом.
Ще ми се да не помнех детството си.
Загубих и родния си град дори.
Сега съм номад
с три раници и два кувара.
А домът е там,
където ме чака котарака.

Очилата на дядо.
Кутията за сирене.
Старите килими.
Всичко изхвърлих.

Останаха гадни спомени.
Те не стават за рециклиране.

СЪДЪРЖАНИЕ:

ЛЮБОВ ЗА РЕЦИКЛИРАНЕ

Това, което беше	9
Разлюбеното ми сърце е само мускул	10
Загубих щастието си	11
Мразя себе си	12
По дяволите	13
Срещам хора	14
Онази, слабата	15
Някаква кучка	16
Прибери си думите	17
Ако имаш още тайни	18
Телефонът мълчи	19
На брега на морето	20
Свърших си сълзите	21
Отчайващо тихо	22
Твърде голямо е всичко	23
Откакто си тръгна	24
Бягам	25
Връщам се в леглото	26
Всяка нощ	27
Обичам те	28
Твоите луни те отразяват	29
Заспивам	30
Не мога да вървя	31
В петък вечер	32
Рано сутрин	33
Безсънна събота	34
Преследвам спомените си	35
Въздишките на отчаянието ми	36
Лицемерните облаци	37
Толкова е тихо днес	38
Напролет	39
Чувствата ми са вариации	40
В синьо безвремие	41
Всяка сутрин гледам	42
Прибирам всички болки	43
Вечно спазваща правилата	44
Тъжният мъж в ъгъла на сърцето ми	45
Мълча за миналото	46

ФАМИЛНА АНАМНЕЗА

Когато нямаш семейство	49
Ничия съм	50
Спомени – свирепи вълци	51
Аз съм кътник	52
Съдбата ме среща с черни феи	53
Правя вуду-кукла	54
Най-много боли	55
Мечтая за работохолизъм	56
Пак съм бездомна	57
Събуждам се преди изгрева	58
Сивият ден мърка в краката ми	59
Преди изгрева умират	60
В сърцето на София	61
Най-грозната жена в тролея	62
Мъжът, който продава гевреци	63
Жената, която се моли да умре	64
От другата страна на улицата	65
Нямам сила	66
Все по-късно заспивам	67
Искам да вярвам в доброто	68
Но нищо няма смисъл	69
По петолинията няма ноти	70
Слънчогледите са навели глави	71
Вече няма щъркели	72
Луната я няма вече	73
Пропускам изгревите	74
Дълго редя този пъзел	75
Няма кой да изпее	76
С трескави пръсти	77
Чакам	78
Тръгвам на път	79
Нямам бащин дом	80
Очилата на дядо	81

Айча Заралиева
Спомени за Рециклиране

Българска
Първо издание, 2018

Оформление: Олеся Николова
Редактори: Ива Спиридонова и Симеон Аспарухов
Коректор: Ива Спиридонова

Формат - А5
Печатни Коли- 5,25

Печат: „Симолени“
Издателство: Библиотека България,
импринт на „Разхвърлян Ум“ ООД
www.biblioteka-Bulgaria.bg

Isbn 978-619-7456-02-8